

BROTĂCELUL CEL ISTET

Ploua de câteva zile pe lacul din pădure. Nu se mai auzea cântec de păsărele și gândăceii nu mai foșgăiau fericiți pe frunzele de brusture.

În căsuța lui de la marginea lacului brotacul Leon ședea nefericit la o ceașcă de ceai.

Nu mai putea să sară pe frunzele de nufăr, să facă sporturi extreme aruncându-se de pe firele de trestie. Stătea plictisit în căsuța lui și asculta cum tot picură pe acoperiș: pic-pic-pic, pic-pic-pic, încontinuuuu....

Lângă căsuța brotacului Leon se afla bordeiul lui Ronți, un șoricel cafeniu. Leon se duse să vadă ce face vecinul său. Ronți își pusese doi greieri să cânte într-un borcan și se pregătea să prăjească niște floricele de porumb.

-Ai văzut ce tare plouă? întrebă Leon.

-Cum să nu văd, crezi că n-am ochi și urechi? M-a înnebunit ploaia asta.

Abia aștept să se termine, să mai văd și eu puțin soare. Să mai ies pe-afară.

-Dar ai văzut și cât de tare a crescut lacul? S-ar putea să ne inunde căsuțele.

-Nu ne inundă nici o căsuță. Stai liniștit, Leon. Și Ronți își aruncă în gură trei floricele parfumate de porumb.

-Eu mă duc, totuși, la bufniță să văd ce zice. Ea a zburat astă noapte în jurul lacului și știe ce s-a întâmplat și pe malul celălalt.

Și Leon apucă mânerul de la ciuperçuța umbrelă și porni spre scorbura unde locuia Uha-Buha.

Bufnița era bătrână și înțeleaptă. Ea îi sfătuia pe toți locuitorii pădurii. Pentru că trăise atât de mult știa să citească și semnele din natură. Știa că dacă păsările zboară jos o să plouă, că dacă porcul mistreț umblă cu paiul în gură o să fie iarnă grea și câte și mai câte asemenea semne.

-Buha, ce bine că te-am găsit, zise Leon când o zări pe bufniță. Sunt îngrijorat. Plouă de atâtea zile, lacul a crescut și îmi este frică să nu-mi inunde căsuța. Ce să fac?

-Leon, bine ai făcut că ai venit la mine. Aseară am fost pe cealaltă parte a lacului. Toate căsuțele broscuțelor au fost acoperite de ape.

Știi că acolo malul este mai jos. N-a mai rămas nimic, ba s-au pierdut și câțiva mormoloci mai mici. Cred că este timpul să te muți. De plouat va mai ploua câteva zile. Important este să te salvezi tu, iar după ce trec ploile și lacul se retrage o să poți să-ți construiești o altă căsuță.

Auzind toate astea, Leon se întoarse într-un suflet la Ronți.

-Ronți, trebuie să plecăm. Apele vor acoperi căsuțele noastre așa cum s-a întâmplat și pe malul celălalt. Trebuie să plecăm acum. Mi-a spus Buha...

-Eu nu plec nicăieri. Ascultți ce spune Uha-Buha, bufnița aia nebună. Nu, eu nu plec de aici. Am să mănânc floricele și am să ascult cum îmi cântă greierașii la borcan.

Leon se uită înmărmurit la prietenul său. Dar nu mai avea prea mult timp. Se duse repede acasă. Își luă săculețul de paie și începu să bage în el: conserve de muște și două borcane de viermișori, o nucă plină cu apă de izvor, niște frunze de brusture ca să aibă cu ce să se acopere noaptea și borcanul cu licurici ca să-i lumineze drumul.

Urcă apoi pe malul cel mai înalt patul din mușchi și dulăpioarele de scândurele și le acoperi cu frunze. Adună lemne multe și ridică un gard mare în fața casei. Apoi închise ușa și plecă spre Ronți.

-Haide, ai strâns?

-Ce să strâng? Nu ți-am spus că nu plec? Nu plec și gata. Hă, hă, hă, ce-o să mai râd de tine când vei vedea că ai fost un fricos. Un broscoi fricos și caraghios.

Leon îl privi cu ochii bulbucăți. Știa că nu mai avea ce să facă și nici timp nu prea mai avea.

Îi întoarse spatele șoarecelui și plecă spre pădure. Se adăposti sub ciupercile de lângă stejarul uriaș. Își întinse foile de brusture de o parte și de alta ca să nu-l bată ploaia, își agăță borcănașul cu licurici, mănncă două muște și un viermișor, bău puțină apă și se culcă.

În noaptea aceea ploaia a fost mai aprigă decât oricând, lacul a crescut și a inundat casa lui Ronți.

-Ajutor, ajutor! striga șoarecele înnebunit.

Nu vedea nimic, picioarele i se afundaseră în nămol și nu mai avea scăpare.

Își vedea sfârșitul cu ochii. Și apa urca și urca, până la codiță, până la mustață, până la... Ronți închise ochii.

Voi muri sigur, gândi el.

Dar chiar atunci se auzi un fâlfâit.

Buha zbură deasupra lui, iar călare pe ea era Leon, care îi aruncă un fir de iederă.

Șoricelul se agăță de iederă și simți deodată că zboară. Apoi auzi zgomotele pădurii și simți din nou pământul sub picioare.

Ajunsesse la colonia de stejari.

Zeci de animale se adăposteau în scorburile copacilor.

-Nu credeam că voi scăpa cu viață, șopti Ronți, rușinat.

-Ai avut noroc de prieteni buni, zise Uha-Buha dojenitor.

-Da, și cu o bufniță nebună care știe să zboare pe ploaie.

Peste câteva zile, ploile s-au oprit.

Animalele s-au întors la casele lor.

Leon a fost bucuros să vadă că apele nu-i distruseră de tot căsuța. Barajul de lemne împiedicase valurile să-i năruiască locuința. Din bordeiul lui Ronți, însă, nu mai rămăsese nimic. A stat o vreme la Leon, apoi au construit împreună un alt bordei.

Ronți a învățat că cei mai bătrâni știu mai multe, că uneori natura ne este dușman și că prietenii se ajută întotdeauna.